

*Nieuw licht
op een bijbelgedeelte*

BEELD
NATALIA
VYSHNEVA

Moed houden!

*Schuilen doe ik
bij de HEER...*

(Psalm 11) ▶

Vlieg als een bedreigde vogel gauw naar de bergen

Maar David is echt gevlucht. **Wat is hier dan aan de hand?**

In wat voor wereld leven we toch...? Er gaat geen dag voorbij of er is weer nieuw nieuws over bedrog en geweld. Je wordt er soms doodmoe van. Het meest beestachtig gemene is soms nog niet erg genoeg. De overheid met haar sterke arm lijkt vaak achter feiten aan te lopen. En als je nog eens probeert uit te komen voor je christelijk geloof, geeft dat ook weer vermoeiende spanningen.

Wat moet een christen in zo'n wereld? Is het maar niet het beste om contacten zo veel mogelijk te vermijden, de tv uit te laten of zelfs weg te doen, en deuren en ramen geestelijk te sluiten – kortom: een goed heenkomen te zoeken en betere tijden af te wachten?

David, de door God gezalfde opvolger van Saul als Gods koning in Israël, verkeerde aan het hof in net zo'n situatie. En hij dichtte er een lied over, Psalm 11. Een kort en krachtig gedicht met woorden en beelden die we zomaar op onze situatie kunnen toepassen. En de Heilige

Geest, de Schrijver van de Bijbel, zorgde dat wij het kunnen meelesen. Om wijs te worden, moed te houden en hoop te hebben.

Vluchten!

Wat is Davids situatie?

Op de een of andere manier is zijn leven in gevaar aan het hof van Saul – we kennen de verhalen. Maar er zijn mensen die hem ervoor waarschuwen. Ze zeggen: Vlieg (meervoud!) samen met uw mannen als een bedreigde vogel gauw naar de bergen – ruw berggebied met z'n bossen en rotspartijen waar zo'n bedreigde vogel thuishoort. Want er dreigt dodelijk gevaar: zondaars hebben het op uw leven gemunt. En erger: u hebt geen schijn van kans, David. Want

het is hier geen rechtsstaat meer. De grondslagen van het recht en van de bescherming van persoon en bezit zijn vernield.

Dus, David: wegwezen met uw mannen, en gauw!

Dichter David wist hoe waar deze waarschuwingen waren. Zelfs zijn hartsvriend Jonatan drong er bij hem op aan: Maak dat je wegkomt en gauw! (1 Sam. 20:35v). Het werd het begin van een jarenlange zwerftocht door het bergland van Juda en zelfs daarbuiten (1 Sam. 21 - 2 Sam. 1).

Vluchten dus – er zat niets anders op voor David. Helder.

Schuilen bij God!

Ja, maar dit beeld van de situatie klopt niet met wat David zelf zegt in Psalm 11. Hij opent de psalm met een krachtige verklaring: Vluchten naar het bergland om te schuilen voor het gevaar? Nee, schuilen, dat doe ik bij de HERE. En verontwaardigd: hoe durven jullie dan te zeggen dat ik vluchten moet? Maar David is echt gevlucht. Wat is hier dan *wel* aan de hand? Hoe kan hij die vlucht dan zo hartgrondig afwijzen? Wel, er was meer dan de haat van Saul. De mensen die schijnbaar bezorgd waarschuwen, willen David definitief weg hebben, weg van het erf van Gods volk en weg bij de troon (zie 1 Sam. 26:19b).

Maar, zegt David, dat zal niet gebeuren. Want ik schuil onder de vleugels van de God die mij op de weg van het koningschap heeft geplaatst. De God die in de hoogte woont en troont, maar in de breedte alles overziet en in de diepte met toegeknepen ogen doorzoekt wat de mensen bezielt. Hij zal ervoor zorgen dat zijn plan met mijn leven doorgaat.

Wat een weldadige rust ademt het vierde vers van Davids lied. Het is dezelfde rust die we horen van Davids grote Zoon, onderweg op zijn laatste reis naar

Zo kun je moed vatten

voor het vervolg van je weg onder de mensen

Jeruzalem. Een paar farizeeërs tippen Hem dat Hij haast moet maken, want er is dreiging van de kant van Herodes. Maar Hij reageert: Ga die vos maar zeggen dat Ik mijn reisplan niet wijzig, want er is een Ander die mijn agenda bepaalt (Luc. 13:31v).

Moedig voortgaan

Zo kun je moed vatten voor het vervolg van je weg onder de mensen. Want onder Gods leiding is je perspectief ook helder. Hij is keurend bezig (vs. 4b-5). En de wet van zijn heilig paleis (vs. 4a), dat is de wet van het evangelie van de genade en de verzoening. Hoe staan de mensen tegenover dat evangelie van het kruis? Willen ze van genade leven of houden ze zichzelf overeind?

Als ze eigen baasjes zijn, zegt David, dan 'houden ze van geweld': om zich staande te houden. En naast het geweld van onderdrukking en vervolging zijn er duizend-en-één vormen van geweld tussen de mensen: van woorden, geld, charmes, aantallen, kennis, (schijn) vroomheid.* We hebben er dagelijks mee te maken en vervallen er soms zomaar zelf in.

Maar aan dat geweld heeft God een geweldige hekel. En Hij straft het als Sodom en Gomorra in een verwoestend eindgericht. Een *eindgericht* – dat vuur mag *nu* nog het vuur van vurige kolen zijn, op het hoofd van ieder die Gods redding nog afwijst. Maar wie vijand wil blijven, heeft geen schijn van kans. En misschien is de rechtsstaat kapot, maar er is een andere Rechter bij wie je veilig bent. Hij heeft het recht lief. Durf maar alleen te staan en zijn recht te verdedigen, want Hij zal het je lonen!

Hij geeft je uitzicht op zijn troon en op zijn vriendelijk stralende gezicht. Zoals Stefanus het recht van Christus verdedigde en Hem ineens stralend mocht zien staan aan de rechterhand van de Vader (Hand. 7:55v).

Herkenning?

Wat moet een christen in deze wereld? En wat kan hij met Davids Psalm 11? Wij zijn geen gezalfde koning op weg naar de troon van Gods volk en al helemaal geen gezalfde Messias onderweg naar zijn kruis, opstanding en verheerlijking. Maar we staan wel in zijn dienst om zout voor de wereld, licht voor de mensen en een stad op een berg te zijn (Mat. 5:13-16). Dat is onze positie en onze taak in Gods wereld en onder Gods mensen. Satan wil wat graag onze ruimte beperken. Vluchten dus, en je pretenties van dat zout en dat licht en die stad maar opgeven? De vijandschap is helder en voor je het weet is je wereld geen rechtsstaat meer. En ben je dan als christen in de wereld nog veilig? Is het dan niet beter om maar te zwijgen of zelfs je biezen te pakken en bijvoorbeeld te gaan emigreren?

Vluchten? Nee, schuilen en moed houden!

Verrassend hoe dan de Geest van Christus ons deze psalm van David onder ogen schuift. Met de afwijzing van het begin, de rust van het midden en het perspectief van het slot. Als je bij de Here schuilt, hoef je juist niet *uit* de wereld weg te vluchten, want je hebt er een plaats en een taak: zout, licht, stad. Een Ander bepaalt je agenda.

En *in* die vijandige wereld kruip je dicht tegen Hem aan, door zijn Woord lief te hebben en dicht bij Hem te leven. Dan groei je in de kennis van zijn wil. En schuilend onder zijn vleugels laten we ons niet uit *zijn* wereld wegdringen en bij *zijn* mensen wegsturen. Met wijsheid en vriendelijkheid zout zijn en licht verspreiden, dat is onze taak. En iedere gelegenheid benutten, zegt de apostel (Kol. 4:5v). En die ongelovige, die je misschien uit de wereld wegstijgt, heb hem maar lief, en laat hem dat merken. Dan hoop je vuur om te redden op zijn hoofd.

In wat voor wereld leven we? En wat moet een christen in zo'n wereld? Akkoord, de kracht waarmee de satan probeert de kerk kapot te maken en ons van het evangelie los te weken, kan je best eens bang maken. Maar als je geloof een zondagszaak wordt, dan haal je het zelf weg uit het publieke domein, zoals dat heet, de straat, de school, de super, de werkplek. Juist daar moet *jjj* laten zien en voorleven hoe lief God zijn wereld en zijn mensen had in de gave van zijn Zoon! En voor jou en hen allen mag het geloof als een verrekijker zijn, waarmee je de toekomst en de glans van zijn vriendelijk gezicht nu al naar je toe haalt. Nu al in een wereld waarvan de grondslagen kapot zijn. En straks als de zonde is uitgeroeid en zijn wereld nieuw is. ■

* Dr. H. de Jong, *Versterkende middelen. Een bundel Schriftstudies*, Kampen, Kok/Voorhoeve, 1989, p. 23v.